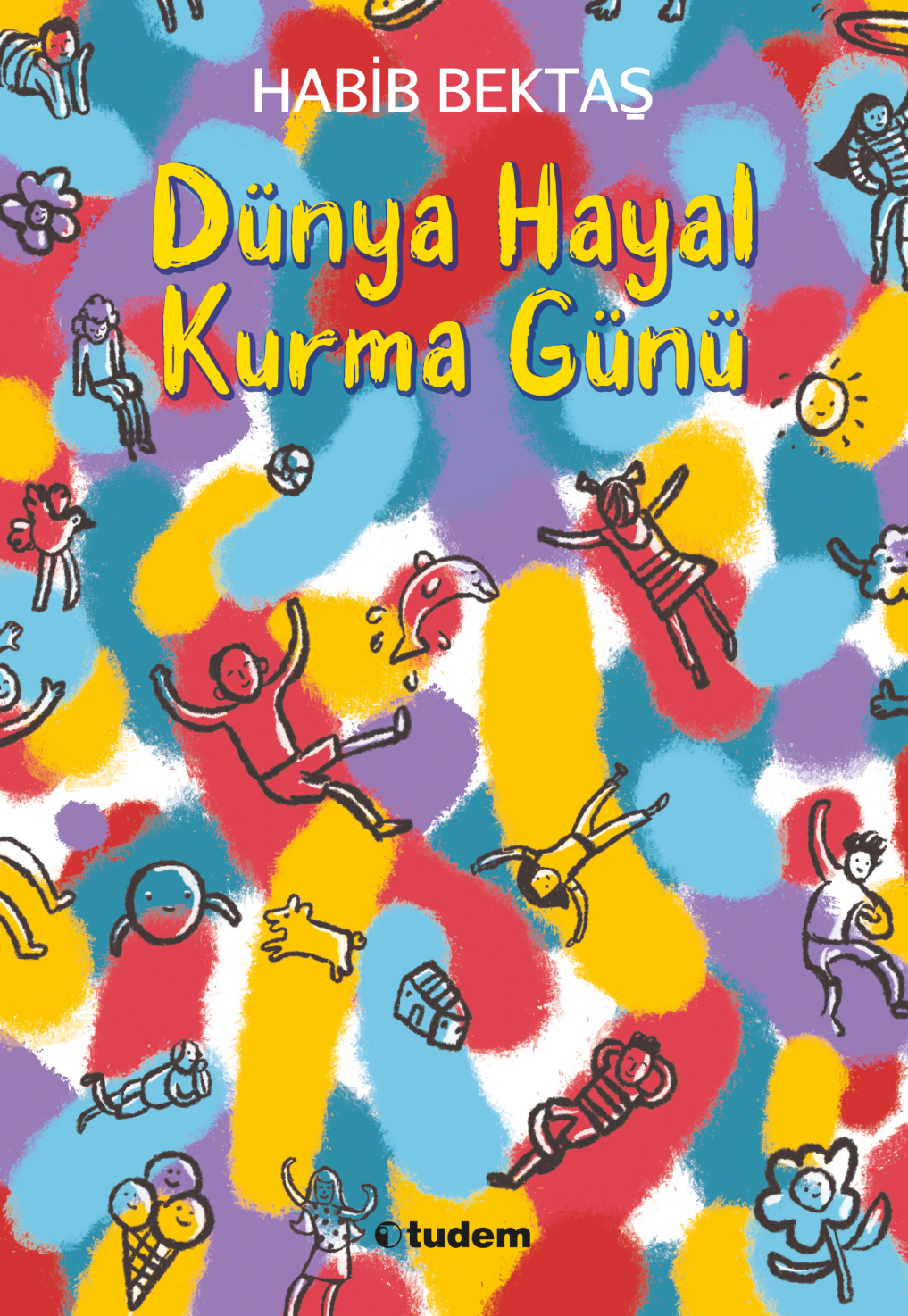

HABİB BEKTAŞ

Dünya Hayal Kurma Günü

tudem

HABİB BEKTAŞ

Dünya Hayal
Kurma Günü

DÜNYA HAYAL KURMA GÜNÜ

© 2019, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Habib Bektaş

RESİMLEYEN: Mert Tugen

EDİTÖR: Burhan Düzçay

DÜZELTİ: Irmak Ertaş

GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malhköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ekim 2019 (3000 adet)

ISBN: 978-605-285-269-9

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Habib Bektaş

Türkiye’de ve Almanya’da şiir, öykü, roman ve tiyatro oyunu türünde birçok kitabı yayımlandı. İnkılâp Roman Ödülü’ne değer görülen *Gölge Kokusu* adlı romanı *Eylül Fırtınası* adıyla Atıf Yılmaz tarafından sinemaya uyarlandı. Türk Dil Derneği Ömer Asım Aksoy Ödülü’ne değer görülen romanı *Cennetin Arka Bahçesi* Yunancaya çevrilerek Atina’da yayımlandı. Türkiye’de ve Almanya’da oyunları sahnelendi.

Tombik Balık Denizler Hepimizin adlı eseriyle 2018 Dil Derneği, Beşir Göğüş Türk Dilini ve Çocuk Edebiyatını Geliştirme Ödülü’nü kazandı.

Tudem Yayınlarından Çıkan Kitapları:

Öykülerle Atasözleri: Söz Kulağa Yazı Uzağa (**öykü**)

Öykülerle Deyimler: Uzun Lafın Kısası (**öykü**)

Dünya Hayal Kurma Günü (**öykü**)

Tombik Balık Mutluluk Peşinde (**roman**)

Tombik Balık Denizler Hepimizin (**roman**)

Yokyüzler 1- İkiz Gezegenler (**roman**)

Yokyüzler 2- Karanlıktan Kaçış (**roman**)

Öykülerle Mitoloji: Herakles’ten Örümcek Kadına (**roman**)

Delidolu Yayınlarından Çıkan Kitapları:

Dedemin Cenneti (**öykü**), Kaybolmasınlar Diye (**öykü**)

Ben Öykülere İnanırım (**öykü**)

Cennetin Arka Bahçesi (**roman**)

Gölge Kokusu (**roman**)

Gâvur İmamdan Çakır’ın Romanına (**roman güncesi**)

İçindekiler

Dünya Hayal Kurma Günü.....	7
Doğum Günü	22
Babalar Günü	44
En Büyük Başarı Günü.....	55
Hayal Takas Günü	71
İlk Okul Günüm	95

Dünya Hayal Kurma Günü

Hayır, bugün benim doğum günüm değil!
Babalar günü de değil!

Anneler günü çoktan kutlandı!

Dünya Barış Günü mü? Buna inanamıyorum. Hayır, Dünya Barış Günü de değil. Bu, zaten olanaksız. Dünyanın her yerinde savaş var. İnsanlar birbirlerini öldürüyorlar. Bir barış gününden söz edebilir miyiz?

Okula başladığım ilk gün de değil.

Neden öyleyse bugünü öne çıkarıyorum?

Bunu siz bilmezsiniz, bilemezsiniz. Bilmeniz olası değil.

Çünkü siz, benim yaptığım gibi haftalar boyu, özel bir günün nasıl olması gerektiği konusunda düşünmediniz, kafa yormadınız.

Yaşamımda en büyük arzum, özel bir günümün olmasıydı. Öyle bir gün ki, anlamını sadece benim bildiğim.

O gün, benim günüm ya, biricik olmalıydı. İşte, o gün, bugündür.

Bence her insanın özel bir günü olmalı.

Sizin öyle bir gününüz var mı bilmem.

Benim var. Ve o günü...

Hayır hayır, şimdi değil. Daha sonra söyleyeceğim o günün adını. O gün yaşadıklarımı anlattıktan sonra...

* * *

Sabahın köründe kalkmıyorum. Uyumuşum uzun uzun. Sonra, gözlerimi açınca güneşi görüyorum. Pencereden içeriye bir tekir kedi gibi hoplayıp girmiş, mavi halının üstüne kıvrılıp yatmış. Aylardan nisan ya... Uzanıp gökyüzüne bakıyorum. Gökyüzünü görüyorum. Masmavi. Balkona koşuyorum. Gökyüzüne yetişecekmişim gibi zıplıyorum...

Tamam, yetişemedim. Ama biraz daha gayret etseydim, yetişirdim. İşte öyle.

Yine yatağa atıyorum kendimi. Kafama göre bir sabah sporu yapmak istiyor canım. Ne yapıyorum? Bacaklarımı havaya kaldırıyorum. Bisiklete biniyor-muşum gibi havadaki olmayan pedallara yükleniyo-

rum. Olmayan pedallar bir parça ağır geliyor. Zorlanıyorum.

Olmayan bisikletimin olmayan zincirini, olmayan yağdanlıkla yağlamam gerek. Ama bugün değil. Bugün bisiklet yağlanmaz, diye düşünüyorum.

Bugün, özel bir gün!

Koridorda annemle burun buruna geliyorum. Annem gülüyor. Annem gülümsüyor. Okula neden gitmedin, diye sormuyor. Sana yardım edeyim, demiyor. Gel seni ben giydireyim, demiyor. Annem gülüyor. “Günaydın!” diyor.

Daha fazla tutamıyorum kendimi. Koşup ona sarılıyorum. Soruyorum:

“Neden?”

Anlıyor sorduğum soruyu:

“Uyandırır mıyım hiç, bugün özel bir gün,” diyor.

Günün, özel bir gün olduğunu annemin bilişine nedense şaşırmıyorum. Gülüyorum onunla bir. Bakıyorum ayakkabılarını giymiş.

“Anne nereye?”

“Aman be Mustafa,” diyor, “bugün özel bir gün ya! Kahvaltı için taze ekmek almaya gidiyorum.”

Kollarımı iki yana açıyorum:

“Bu koridoru geçemezsin! Bugün ben gidiyorum.”

“Aslan oğlum benim,” diyor.

Teneke kutudan para alıp fırlıyorum sokağa. Teneke kutu, bozuk paraları koyduğumuz kasa anlamına geliyor.

Koşarak gidiyorum. Ama markete değil, bir sokak ötedeki fırına. Fırında, belki yeni çıkmış sıcak ekmek ya da gevrek bulurdum. Boyozu da unutmama-lyım. Tereyağı, peynir ve reçel de masada olunca... İzmir'de kahvaltı diye, işte buna derim ben!

Annem, benim bir koşu fırına gidip sıcak ekmek, boyoz ve gevrek alışımına pek seviniyor. Gözleri parlıyor. “Sanki bir rüya,” diyor. Sonra ekliyor:

“Sen keyfine bak, kahvaltı hazır olunca sena seslenirim.”

Gülüveriyorum:

“Anne, sen hep, ‘Bir iş paylaşılınca hem çabuk, hem kolay, hem de keyifli olur,’ demez misin?”

Annem de gülüyor.

Buzdolabından minik domateslerden çıkarıyorum. Sonra yıkanıp bir kaba konmuş maydanoz, dereotu ve tere yapraklarını ezmemeye çalışarak irice doğruyorum. Onları biraz çukurca bir tabağa koyup biraz limon suyu ve biraz da İtalyanların *balsamico* dedikleri tatlımsı kara sirkeyle besliyorum. Sonra da domatesleri ikiye bölüp maydanoz, dereotu ve tere yatağının üstüne göze güzel görünecek şekilde dizi-

yorum. Aralarına birkaç da siyah zeytin yerleştirdikten sonra bir fiske tuz atıyorum. En sonunda da biraz zeytinyağı...

Bu arada annem peyniri, vişne reğelini, tereyağını ve olgun bir zerdali kıvamında kaynattığı yumurtaları masaya yerleştirmiş.

Kahvaltıdan sonra bizim üçlü koltuğa uzanıp bir kitaba başlıyorum. Yeni bir kitap. Yazarın adını söylemek istemiyorum. Üç dört sayfa okuduktan sonra kitabı elimden bırakıyorum. Aynı yazarın bir başka kitabını keyifle okumuştum. Ama bunu... Kitap bana kapılarını açmadı. Ben de pek zorlamadım doğrusu.

Masanın üstündeki ısırık elmayı görüyorum. Akşam bir iki ısırıp bırakmıştum. Elmaya yakından bakınca koyu kahverengiye dönüşmüş ısırđığım yeri görüyor, iğreniyorum. Bir süre daha tembellik yapıyorum. Sonra aklıma geliyor. Hoplayıp banyoya koşuyorum.

Banyodaki komodinin üstündeki kumandayı alıp su sıcaklığını 29 dereceye getirdikten sonra küvetin dolum tuşuna basıyorum. Su sesini ilk kez duyuyormuşum gibi bir duyguya kapılıyorum. Su sesi bana henüz adlandıramadığım özel günümün çok güzel olacağını söylüyor.

Banyodan çıktıktan sonra hiç acele etmiyorum. Saçlarımı kurutmuyorum. Eşofmanımı çekip dışarıya fırlıyorum. Annem ardımdan bağıyor:

“Cüzdanını almadın yanına!”

Gülüyorum. Bağıyorum:

“Bugün, özel bir gün! Parasız yaşanan!”

Annem başımı iki yana sallıyor. Ne demek istediğimi anlamıyor. Ama kim anlayabilir ki o gün yaşadıklarımı!

Çevredeki çocukların futbol oynadığı bir alan var. Eskiden tütün deposu olarak kullanılıyormuş. Sonra yıkılmış. Yerine gökdelenler yapılacakmış. Ama birkaç yıldır boş, inşaat bir türlü başlamadı. Çevrede oturan çocuklara da sevinmek düştü. Baktım kalabalık. Sanki beni bekliyorlar. Arda bağıyor:

“Mutafa, koş, bizim takımdasın!”

Kahramanlar semtinden Ercan söyleniyor:

“Siz zaten güçlüsünüz. Bizim golcümüz yok. Sedat’ı size verelim, Mustafa bize gelsin!”

Bu işe en çok Sedat bozuluyor:

“Ne yani, biz sahada çiçek mi topluyoruz ya!”

Arda gülüveriyor:

“Çiçek değil ama nal topluyorsun. Neyse hadi başlayalım!”

Çok güzel bir maç oluyor. Bizim takım üç bir ka-

zaniyor. En güzeli de maçtan sonra çimenlere uzanıp oyunun muhabbetini yapmak. Sonra ayrılıyorz birbirimizden.

Yolda kendi kendime mırıldanıyorum:

“Günün birinde benim yeteneğimi görürler belki!”

Evet, bunu biraz açmalıyım: Çok iyi futbol oynadığım söyleniyor. Bunu ben de biliyorum. Zaman zaman arkadaşlarım söylüyor:

“Seni kaparlar o'lum!”

“Başlangıç için Göztepe iyidir!”

“Kaf kaf gibisi yoktur o'lum, seni Karşıyaka paklar!”

“Buralara takılma bence, uç git İstanbul'a. Galatasaray gibisi var mı ya?”

“Hadi len, kara kartal yükseklerde uçar!”

“Kanaryayı yabana atma o'lum!”

Düşüneceğim elbette. İstanbul takımlarından birini seçeceğim.

Oradan sonraki durak, babamın dükkânı. Böyle terli terli gidişim belki canını sıkar ama bir şey demez.

Babamın Alsancak'ta bir ayakkabı mağazası var. Marka ayakkabılar satıyor. Yanında birçok insan

alışıyor. nl markaların bayisi. Ama ben babamdan ayakkabı almam. Benim için özel ayakkabı yapılmasını isterim. Neden dersiniz... İşte yle.

Babam zırt pırt işyerine gitmemi istemez. Ama bugün özel bir gün. Gideceğim. Ona, bugünün özel bir gün olduğunu söyleyeceğim.

İçeriden birisi beni görüp açıyor kapıyı. Koşarak babama atılıyorum. Babam elindeki kalemi, fatura koçanını, her şeyi bırakıyor. Fırılıyor yerinden:

“Benim aslan oğlum gelmiş!” diyor. Bana sarılıyor. “Ah benim haylaz oğlum, hem okulu kırmış hem de terlemiş.”

Daha sıkı sarılıyor bana. Sonra kendini geriye çekiyor. Gözlerime bakıyor. Yalancıkdan söyleniyor:

“f, aslan oğlum, avlandıktan sonra bir aslan nasıl kokarsa, öyle ter kokuyor!”

Fırsatı kaırmıyorum:

“Baba ya, sen hiç aslana sarıldın mı?”

Babam altta kalır mı hiç:

“Gençliğimde Afrika ormanlarında gezerken bir aslanın saldırısına uğradım. Ne yapayım, yiğitliğin onda dokuzu kaçmak. Tabanları yağladım. Ben nde, aslan arkamda iki saat kadar koştuk. Aslanın dili bir karış dışarıya ıktı. Ama ben de yorulmuştum. Biraz da fkelenmiştim. Ulan, dedim kendi kendime, bu

aslan bozuntusu da çok oldu. Dönüverdim geriye. Aslan geldi geldi, önümde durdu. Ama neredeyse kalp krizi geçirecek. Dil bir karış dışarıda. Ensensinden tutup bir savurdum. Sonra da altına aldım. İşte o zaman aslan iki pençesini uzatıp bana sarılıverdi. Gözleri gözlerimde, yalvarır gibi bakıyordu. Sanki 'kıyma bana abi' diyordu. O zaman işte bir aslanın kokusunu algıladım. Yani boşuna konuşmuyoruz. Haa, aslan n'oldu diye soracak olursan, 'Hadi len, git işine, yoksa ağzını burnunu kırarım,' dedim. Anladı aslan. Bana minnetle bakıp kös kös gitti."

Babam bunları anlatırken ben ne mi yapıyorum: Gülmekten neredeyse altına kaçırıyordum. Babam yalanın dozunu fazla kaçırdığını anlamış olacak. Elimden tutuyor:

"Hadi, önce sana bir atlet, bir de tişört alacağız. Ve hemen onları giyeceksin. Yoksa böyle terli terli hasta olursun. Sonra da, madem 'özel gün' diyorsun, pizza yemeğe ne dersin? Yoksa döner mi? Hem de laflarız biraz; baba oğul!"

"Yaşasın!" diye bağıryorum. Babamın pizza için değil de, bana zaman ayırdığı için sevindiğimi bilmesini diliyorum. Ve Kordon'da oturuyoruz bir pizzacıya. Güneş denizin üstüne devrilmiş. Körfez yanıyor sanki. O kadar mutluyum ki, içimden ağlamak

geliyor. Demek mutlu olunca da ağlarmış insan, diyorum.

Pizza çok güzeldi. Her şey güzeldi. Babamla çok güzel şeyler konuştuk. Özel günümün anlamını sordu. Şimdi değil, dedim. Sonra, çok sonra söylerim belki. Üsteledi. Güldü. Çok güzel güldü. Benim babam çok güzel güler.

Babam, “Seni eve götürüyüm,” diyor.

“Benim bisikletim var,” diyorum.

“Sarılıyoruz birbirimize.”

Babam yüzünü boynuma yaslıyor. Babamın baba kokusunu içime çekiyorum. O anda, yaşamamın çok güzel bir şey olduğunu düşünüyorum. Babam gülüveriyor.

“Yeni tişörtün güzel ama kola gibi bir şey kokuyor. Yıkanmadan giyilince böyle olur işte!”

“Güzel olur, güzel olur, kolalı olsa bile,” diyorum.

Babam tekrarlıyor:

“Güzel olur, baba oğul sarılınca güzel olur.”

Bisikletime atlayıp pedallara basıyorum.

Eve varınca, annemi mutfakta buluyorum.

“Çok güzel yemekler yaptım,” diyor.

Anlamamış gibi bakıyorum. “Neden?”

Gülüveriyor. “Özel bir gün ya canım,” diyor.

* * *

Yataktayım. Annem geliyor yanıma. “Oğlum,” diyor, “şimdi servis gelir, hadi, hazırlanmana yardım edeyim.

Ayaklarımı annemin alışkın ellerine bırakıyorum.

O, her sabah yaptığı gibi ayaklarımı, bacaklarımı tırnaklarımdan belime dek ovuyor. Sanki can verecekmiş gibi, umutla, sabırla; ellerindeki, gözlerindeki sıcaklığı hareket edemeyen bacaklarıma taşıyor.

Sonra elindeki özel temizlik kabının içindeki ılık suyu köpürtüp benim temizliğimi yapıyor. Sıra yüzüme gelince bezi uzatıyor. Vücudumdaki ulaşılabildiğim yerleri kendim temizlerim. Özel üretilmiş ayakkabılarımı giydirdikten sonra beni kucaklayıp tekerlekli sandalyeme oturtuyor. Aslında o işi kendim de yapabilirim. Ama annem her gün şöyle diyor:

“Ellerinden destek alarak tekerlekli sandalyene oturabildiğini elbette biliyorum. Ama bu bahaneyle seni kucaklamamı engellemezsin diye düşünüyorum.”

O zaman annemin yanağına bir öpücük konduruyorum. Bundan sonrasını kendim halledebilirim. Birkaç dakika içinde servis gelir. Minibüsün arka bölümünde hidrolik bir kaldıraç var. O çelik tablet yer seviyesine inince tekerlekli sandalyeyle üstüne

Dünya Hayal Kurma Günü

**Öyle bir gün ki...
Sadece senin bildiğin, sana özel!**

Altı öykü, altı özel gün...

Herkes için değil, *kişiyeye özel*. Üzerimizde derin izler bırakmış, yaşama bambaşka bir gözle bakabilmemize yol açmış günler.

Ki duygularımız, düşüncelerimiz bakımından artık biz, “o eski biz” değilizdir.

İşte bu öyküler, hiç tanımadığımız insanların hayatlarında duygu yüklü bir gezintiye davet ediyor bizi. Öykü kahramanlarının duygularını paylaşmak ve kendi özel günümüzü bulmak için ihtiyacımız olan tek şey, hayal gücümüz!

Resimleyen: Mert Tugen

www.tudem.com

[f](#) [t](#) [@](#) [tudemyayingrubu](#)

ISBN 978-605-285-269-9

9 786052 852699